

valgt den gyldne Middelvej og taget nogenlunde ligeligt Hensyn til Personens Frihed paa den ene Side og Samfundet og dets Krav paa den anden Side. Jeg skal nævne nogle enkelte Bestemmelser; der efter vor Mening vil være medvirkende til, at man stadig opfatter Ægteskabet som en livsvarig Forbindelse, der kun under ganske særlige Forhold kan brydes; det er blandt andet Regelen om Skilsmissefristernes Forlængelse i Forhold til det, den højtærede Justitsminister foreslog, samt Valget mellem Skilsmisse og Separation, selv om man har Skilsmissegrund — det stod der ikke i det forrige, af daværende Justitsminister Zahle foreslaaede —, samt endelig Fremhævelsen af den økonomiske Forpligtelse for en Mand, naar han gifter sig, til at forsørge Hustru og Børn. Det er alt sammen efter vor Opfattelse medvirkende til, at Ægteskabet ude i Livet bliver anset for at være en livsvarig Forbindelse. Dette vil bevirke, at en Mand dog kun kan naa at indgaa et vist Antal Ægteskaber i Løbet af sit Liv, saa man har ikke behøvet at sætte det ind i Loven, som har været paatænkt, nemlig at man kun maatte indgaa Ægteskab et vist Antal Gange. Bibeholder man blot den økonomiske Forpligtelse for Manden, ligger deri jo, at han kun kan overkomme at gifte sig et vist Antal Gange. Navnlig den Paragraf, der angaar Underholdsbidrag til Ægtefæller og Børn, kan vi give vor Tilslutning. Som den højtærede Justitsminister omtalte, har der været Antydninger fremme om, at Bidraget til den fraskilte eller separerede Hustru skulde fastsættes endeligt ved Skilsmissen. Der mener vi fra vor Side, at naar en Mand gifter sig, maa han vide, at det er en Forbindelse for Livet, altsaa ogsaa en økonomisk Forpligtelse for Livet; derfor kan vi give Paragraffen vor Tilslutning ligesom de øvrige i Landstinget ret konservativt affattede Bestemmelser paa dette Omraade om Separation og Skilsmisse.

Selv har jeg for egen Regning nogle Ønsker, som jeg gerne vilde forelægge her i det høje Ting. Jeg er ikke paa alle Punkter lige tilfreds med den Affattelse, Lovforslaget har faaet. Jeg skal først og fremmest udtale min Beklagelse af, at § 2 er kommet til at lyde, som den oprindelig lød baade i det, om jeg saa maa sige Zahleske og i det Rytterske Forslag. Jeg vil nu villigt indrømme: gaa saa langt, som der blev gaaet i Folketinget i Februar 1920, det vil jeg ikke; men jeg vilde gaa den Mellemvej, som jeg foreslog her i Tinget, da Lovforslaget var til Behandling forrige Gang, at give det Barn, der er Frugten

af en Forbindelse mellem to forlovede, en Stilling mellem ægte og uægte Børns. Derved gør man nogenlunde god Ret overfor Barnet, og man gaar ikke en senere Ægtefælle for nær. Man kan give Barnet det kuldlyste Barns Stilling, hvilket vil sige fuld Arveret, hvis der ingen Børn efterlades i Mandens senere Ægteskab, og halv Arvelod, hvis der efterlades ægte Børn i hans senere Ægteskab. Jeg kan ikke se, hvorfor det har været saa nødvendigt — af formelle Grunde siges der i Bemærkningerne — at lade dette ude af Betragtning i nærværende Lovforslag. Naar man alligevel gaar med til at lovgive for et Begreb, som er saa forholdsvis vagt, som Begrebet Forlovelse i Almindelighed er, kan jeg ikke se rettere end, at man ogsaa maa kunne lovgive om de Børn, som bliver Frugten af en saadan Forbindelse mellem forlovede. Jeg maa, som sagt, oprigtigt beklage, at man er gaaet til den oprindelige Affattelse, hvorved man saa at sige vil spise Kvinden af med en Erstatning i kongelig dansk Mønt. Jeg havde hellere set, at der slet ikke var truffet nogen Bestemmelse i saadanne Tilfælde, idet jeg finder, at man ikke kan reparere en Kvindes Ære med kongelig dansk Mønt.

Med Hensyn til § 13, som den højtærede Justitsminister omtalte, vil jeg sige, at jeg er noget betænkelig ved at gaa med til Ægteskab mellem saa nær besvogrede. Jeg maa sige, at jeg har ikke tænkt over det før, for det har ikke været fremme før; men man kom jo til at tænke over det, og det gik jo en til Hjerte, naar den højtærede Justitsminister fremkom med sine Eksempler. Nu er den højtærede Justitsminister en meget charmerende Mand, naar han vil have et eller andet sat igennem; og jeg vil indrømme, at det greb mig om Hjertet. Men man maa jo ogsaa tage Hjernen med i Betragtning; og min Hjerne siger mig, at der vil sikkert komme mange Tilfælde af den Art i Fremtiden; og saa er det et Spørgsmaal, om vi ikke er kommet paa Glatis; thi saa er det ikke let at vende om igen og faa Fodfæste. Jeg vil ikke kunne se, hvordan det vil virke i Fremtiden; men jeg vil sige saa meget for min egen Part, at hvis det uægte Svogerskab bliver strøget som Ægteskabshindring om end en dispensabel, vil jeg hellere tage Regelen, som den er foreslaaet i Landstingets Affattelse, end jeg vil holde fast paa den Regel, der fra konservativ Side er foreslaaet i Landstinget.

Med Hensyn til Sundhedsattesterne stiller jeg mig paa det Standpunkt, at jeg